

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 28 augustus 2018 met nummer RvVb/A/1718/1229
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0577/A

Verzoekende partij	LEIDEND AMBTENAAR van het agentschap WEGEN EN VERKEER vertegenwoordigd door advocaat Sven VERNAILLEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partij	de nv JC DECAUX BILLBOARD BELGIUM vertegenwoordigd door advocaten Kris LUYCKX en Sylvie DOGGEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 122 bus 14.

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 16 maart 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 9 februari 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkommende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar van 10 oktober 2016 ingewilligd .

De verwerende partij heeft aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning verleend overeenkomstig de aangepaste plannen voor het plaatsen van een verlicht (Led-verlichting) publiciteitspaneel van 17m² (type Blacklight) op voet, op een perceel gelegen te 2603 Aartselaar, Guido Gezellestraat 117, met als kadastrale omschrijving Afdeling 1, sectie B, nr. 406 S 4.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient geen antwoordnota in maar wel het administratief dossier. De tussenkommende partij dient geen schriftelijke uiteenzetting in, maar zet haar standpunt uiteen in het verzoekschrift tot tussenkomst in. De verzoekende partij dient een toelichtende nota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkommende partij dient geen laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 10 juli 2018.

Advocaat Annelies GEERTS *loco* advocaat Sven VERNAILLEN voert het woord voor de verzoekende partij.

Advocaat Tom VRIESACKER *loco* advocaten Kris LUYCKX en Sylvie DOGGEN voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De artikelen 37 en 38 DBRC-decreet zijn van toepassing zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 13 juni 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 8 augustus 2017 toe in de debatten.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 25 juli 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het plaatsen van een van binnenuit verlicht (Led-verlichting) publiciteitspaneel van 17m² van het type Blacklight op voet” op een perceel gelegen te 2630 Aartselaar, Boomsesteenweg 9.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Antwerpen’, vastgesteld met koninklijk besluit van 3 oktober 1979 deels in woongebied, deels in een gebied voor kleine en middelgrote ondernemingen. Het aangevraagde situeert zich in een gebied voor kleine en middelgrote ondernemingen.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen’, goedgekeurd op 19 juni 2009, maar ligt niet in een deelgebied waarvoor dit plan stedenbouwkundige voorschriften vastlegt.

Het agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 16 augustus 2016 ongunstig. Het advies luidt als volgt:

“ ...

Er dient rekening gehouden te worden met twee situaties, daar de aanvraag betrekking heeft op een perceel gelegen naast de Boomsesteenweg N177 en naast de autosnelweg A12, welke parallelwegen zijn.

1. *Vastlegging ten opzichte van bestaande as van de Boomsesteenweg, zijnde de gewestweg N177:*

- a) de grens van het openbaar domein blijft ongewijzigd als rooilijn behouden
 - b) er is een zone van achteruitbouw van 8 meter van toepassing.
 - c) De N177 is ter hoogte van de Boomsesteenweg een beschermde niet toeristische verkeersweg.
2. Vastlegging ten opzichte van de autosnelweg A12:
- a) de grens van het domein van de autosnelweg: buitenkant gracht + 1m.
 - b) de vrije strook langs de autosnelweg beslaat een breedte van 30m (loodrecht gemeten op de as van de autosnelweg), vanaf de grens van het domein van de autosnelweg
 - c) Volgens K.B. 19/12/1978 wordt het vak Meise-Willebroek-Boom-Wilrijk ingedeeld bij de categorie van autosnelwegen.
 - d) de A12 is ter hoogte van de Boomsesteenweg een toeristische verkeersweg.

A. Schending van direct werkende normen

Conform artikel 4.3.3. VCRO moet de vergunning worden geweigerd of moeten er voorwaarden opgelegd worden in de vergunning indien uit het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen de beleidsvelden waarvoor het Agentschap bevoegd is.

“Indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, wordt de vergunning geweigerd of worden in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving”

In casu worden door de vergunningsaanvraag volgende direct werkende normen geschonden.

1. Schending van het KB van 14 december 1959 (en zijn latere wijzigingen) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken.

Verbod reclame langs de Boomsesteenweg

De wetgeving inzake aanplakken en reclame maken bepaalt in art. 4 en 5 dat visuele publiciteitsmiddelen op een beschermde niet –toeristische verkeersweg of herkenbaar vanaf deze weg slechts mogen worden aangebracht op gevel van gebouwen die voor handelsnijverheid gebruikt worden.

De Boomsesteenweg (gewestweg N177) is ter hoogte van het aangevraagde perceel een beschermde niet-toeristische verkeersweg. De aangevraagde reclame-inrichting is in casu herkenbaar vanaf deze weg en aldus verboden.

Verbod reclame langs de autosnelweg A12

De wetgeving inzake aanplakken en reclame maken bepaalt tevens in art. 1 dat het verboden is visuele publiciteitsmiddelen te gebruiken op toeristische verkeerswegen en op enige plaats, zodra zij vanaf die verkeerswegen herkenbaar zijn.

Volgens art. 1, 1° van het KB van 8 januari 1958 worden de autosnelwegen en voormelde toegangswegen bij de toeristische verkeerswegen gerangschikt. Volgens het KB 19 december 1978 wordt het vak Meise-Willebroek-Boom-Wilrijk ingedeeld bij de categorie

van autosnelwegen. De aangevraagde reclame-inrichting is in casu herkenbaar vanaf deze weg en aldus verboden.

2. Schending van het KB van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen, eerste artikel

Het voorwerp van de aanvraag ligt vlak naast de autosnelweg A12.

Art. 1 van de wetgeving inzake de bouwvrije stroken langs autosnelwegen bepaalt dat de vrije strook langs de autosnelweg een breedte van dertig meter (loodrecht gemeten op de as van de autosnelweg) vanaf de grens van het domein van de autosnelweg beslaat.

Art. 2 van het KB van 4 juni 1958 bepaalt dat het verboden is in die stroken te bouwen, te herbouwen of bestaande bouwwerken te verbouwen.

De vergunningsaanvraag is strijdig met de bepalingen van het KB van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen gelet op volgende redenen: Er wordt een constructie voorzien in de bouwvrije strook van 30m. vanaf de grens van het domein van de autosnelweg.

B. Onwenselijkheid omwille van de doelstellingen en zorgplichten.

Conform artikel 4.3.4 VCRO kan de vergunning worden geweigerd of moeten er voorwaarden opgelegd worden in de vergunning indien uit het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer blijkt dat het aangevraagde onwenselijk is in het licht van de doelstellingen en zorgplichten van het Agentschap.

“Een aanvraag kan worden geweigerd indien uit een verplicht in te winnen advies blijkt dat het aangevraagde onwenselijk is in het licht van de doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening.”

In casu is de vergunningsaanvraag onwenselijk omwille van volgende doelstelling en zorgplicht:

1. Onwenselijkheid omwille van de veiligheid en vlot verkeer: ontoelaatbare afleiding

Het is de bevoegdheid van het Agentschap om ten allen tijde het veilig en vlot verkeer te waarborgen. De verkeersveiligheid is dus een doelstelling en zorgplicht van het beleidsveld van het Agentschap die met zorgvuldigheid nagestreefd moet worden.

De vergunningsaanvraag is onwenselijk om volgende reden: ontoelaatbare afleiding bestuurders.

Publiciteitsinrichtingen langs de wegen hebben net het doel om de aandacht van de weggebruiker te trekken waardoor deze afgeleid wordt. Hoe groot deze afleiding is en de impact ervan op de op de verkeersveiligheid, hangt af van de specifieke kenmerken van de publiciteitsinrichting en de locatie. Een te groot risico voor de verkeersveiligheid moet vermeden worden. Elke aanvraag moet dus zorgvuldig getoetst worden.

Het Agentschap komt na dergelijke toetsing tot het besluit dat de aangevraagde publiciteitsinrichting ontoelaatbaar is.

De aanvraag betreft namelijk een lichtgevend, volledig vrij programmeerbaar scherm. Verschillende internationale wetenschappelijke studies tonen aan dat dergelijke schermen bepaalde kenmerken bezitten die door een verhoogde mentale belasting en een verhoogde visueel-cognitieve afleiding inwerken op het kijk- en rijgedrag van weggebruikers, waardoor er een merkelijk verhoogd risico op ongevallen bestaat. Het is derhalve vast beleid van het Agentschap, gebaseerd op de bevindingen van de internationale studies, om dergelijke publiciteitsinrichtingen te weigeren wanneer:

- *De oppervlakte van het scherm en de omkadering van dit scherm groter dan 5 m² is.*
- *De inrichting zich op een gevaarlijke locatie bevindt die de volle aandacht van de weggebruikers vereist.*
- *De inrichting zich op een locatie bevindt waar er reeds veel informatie aanwezig is dat bijkomende boodschappen niet aanvaardbaar zijn.*
- *De inrichting parallel met de rijrichting staat.*

De locatie die wordt aangevraagd is gelegen langs de A12, statuut autosnelweg, weg met snelheidsregime van 90 km/u, is gelegen op nog geen 35 meter van een lichtengeregeld kruispunt en is gelegen langs de N177 waar aldaar reeds voorsorteerstroken aanwezig zijn, m.a.w. op een locatie die de volle aandacht van de weggebruikers vereist. Dit kruispunt is objectief een gevaarlijk kruispunt en is mee opgenomen in een ontwerpstudie voor de herinrichting en verbetering van verschillende kruispunten aldaar.

De aangevraagde publiciteitsinrichting is daarnaast ook groter dan 5m², wordt parallel voorzien.

De publiciteitsinrichting brengt de verkeersveiligheid dus onaanvaardbaar in het gedrang zodat de aanvraag geweigerd moet worden.

Om deze redenen adviseert het Agentschap Wegen en Verkeer ongunstig betreffende voorliggende aanvraag.

...”

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 10 oktober 2016 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij.

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomende partij op 28 oktober 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 12 januari 2017 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Het verslag luidt onder meer als volgt:

“ ...

(1) De aanvraag is niet in overeenstemming met de planologische bestemming van het gewestplan.

De aanvraag is gelegen binnen de grenzen van het geldende gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen’, maar ligt niet in een deelgebied waarvoor het RUP stedenbouwkundige voorschriften vastlegt.

De bestemmings- en inrichtingsvoorschriften van het gewestplan blijven onverminderd van toepassing.

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert het perceel aanvraag zich deels in woongebied en deels in KMO-gebied.

De aanvraag situeert zich volledig in KMO-gebied, waar de volgende bestemmings- en inrichtingsvoorschriften gelden:

- *De industriegebieden zijn bestemd voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven. Ze omvatten een bufferzone. Voor zover zulks in verband met de veiligheid en de goede werking van het bedrijf noodzakelijk is, kunnen ze mede de huisvesting van het bewakingspersoneel omvatten.*
- *Tevens worden in deze gebieden complementaire dienstverlenende bedrijven ten behoeve van de andere industriële bedrijven toegelaten, namelijk: bankagentschappen, benzinestations, transportbedrijven, collectieve restaurants, opslagplaatsen van goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop.*
- *De gebieden voor ambachtelijke bedrijven en de gebieden voor kleine en middelgrote ondernemingen zijn mede bestemd voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalproducten van schadelijke aard.*

Een publiciteitspaneel is in overeenstemming met deze voorschriften, voor zover het paneel zou worden voorzien in functie van een ambachtelijk bedrijf, een kleine en middelgrote onderneming, een complementair dienstverlenende bedrijf of een kleine opslagplaats op het terrein van de aanvraag.

Het zou met andere woorden moeten gaan om een uithangbord dat een mededeling geeft van de economische verrichtingen die inherent zijn aan het terrein van de aanvraag.

Het gevraagde paneel zal echter niet gebruikt worden in functie van enige vorm van bedrijvigheid op deze plaats. Het zal daarentegen zuiver als reclamebord functioneren (volledig vrij programmeerbaar scherm) in het belang van derden.

Een dergelijk publiciteitspaneel is strijdig met de geldende bestemmings- en inrichtingsvoorschriften.

Verschillende van de panelen waarnaar beroeper in zijn beroepschrift verwijst, zijn wel degelijk uithangborden in functie van een bestaande economische activiteit (JBC, Torfs, Wima Bowling, ...) en geen reclamepanelen.

(2) De aanvraag is niet in overeenstemming met de direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening

De aanvraag is strijdig met het KB van 14 december 1959:

De wetgeving inzake het aanplakken en maken van reclame bepaalt in artikel 4 en 5 dat visuele publiciteitsmiddelen op een beschermde niet-toeristische verkeersweg of herkenbaar vanaf deze weg slechts mogen worden aangebracht op gevels van gebouwen die voor handelsnijverheid gebruikt worden.

De Boomsesteenweg (N177) is ter hoogte van het aangevraagde perceel een beschermde niet-toeristische verkeersweg.

De aangevraagde reclame-inrichting is in casu herkenbaar vanaf deze weg en bijgevolg verboden.

⇒ Het standpunt van het Agentschap Wegen en Verkeer (AWV) wordt bijgetreden.

Het is niet zinvol om artikels 1 en 2 van het KB van 8 januari 1958 toe te passen op voorliggende aanvraag:

Artikel 1 van de wetgeving inzake de bouwvrije stroken langs autosnelwegen bepaald dat de vrije strook langs de autosnelweg een breedte van 30m (loodrecht gemeten op de as van de autosnelweg) vanaf de grens van het domein van de autosnelweg beslaat.

Artikel 2 bepaald dat het verboden is in die vrije stroken te bouwen, te herbouwen of bestaande bouwwerken te verbouwen.

De aanvraag voorziet een constructie in de bouwvrije strook vanaf de grens van het openbaar domein van de autosnelweg en voldoet principieel niet aan de te respecteren afstandsregel.

AWV gaat echter voorbij aan het feit dat tussen het perceel van de aanvraag en de autosnelweg (A12) nog een gewestweg (N177) loopt. De gewestweg heeft ter hoogte van de aanvraag 3 verharde rijbanen en een verhard fietspad/voetpad. Deze verkeersinfrastructuur scheidt het perceel van de aanvraag van de autosnelweg. De aan de gewestweg grenzende percelen worden bovendien afgebakend met een erfafscheiding. Het paneel zal worden opgericht achter een bestaande erfafscheiding. Het is in dit concreet geval dan ook weinig zinvol om te stellen dat het oprichten van het paneel de bouwvrije strook in het gedrang brengt.

Verscheidende recente gebouwen in de omgeving, bijvoorbeeld het pand Boomsesteenweg 5-7 (Tegelbedrijf Torfs), werden dicht opgericht bij de autosnelweg en bevinden zich dus ook deels in de vrije strook.

(3) De aanvraag is onwenselijk vanuit de doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden door het Agentschap Wegen en Verkeer.

Het is de bevoegdheid van AWV om te allen tijde het veilig en vlot verkeer (op gewest- en autosnelwegen) te waarborgen. De verkeersveiligheid is dus een doelstelling en zorgplicht van het beleidsveld van het Agentschap.

In haar ongunstig advies stelt AWV dat het gevraagde publiciteitspaneel de verkeersveiligheid onaanvaardbaar in het gedrang brengt.

Hieronder (zie beoordeling goede ruimtelijke ordening) zal dit onderdeel van het ongunstig advies worden bijgetreden.

...

9. GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING: niet OK

Toelichting

Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, is het gevraagde publiciteitspaneel niet functioneel inpasbaar. Het betreft immers een reclamepaneel in functie van derden en geen publiciteitsconstructie/uithangbord om de economische verrichtingen op deze locatie kenbaar te maken.

Bovendien heeft de gevraagde publiciteitsinrichting (reclamepaneel) als enige doel om de aandacht van de verschillende weggebruikers te trekken, waardoor hun aandacht van het verkeer wordt afgeleid.

Hoe groot deze afleiding is en de impact ervan, zo stelt AWW in haar advies, hangt af van de specifieke kenmerken van de publiciteitsinrichting en de locatie. Een te groot risico voor de verkeersveiligheid moet vermeden worden.

Terecht komt AWW tot de conclusie dat het gevraagde publiciteitspaneel een te groot risico inhoudt voor de verkeersveiligheid en ontoelaatbaar is:

- *Het paneel is georiënteerd naar de A12, statuut autosnelweg met snelheidsregime van 90km/u.*
- *Het paneel is gelegen op ongeveer 35m van een druk en omvangrijk lichtengeregeld kruispunt*
- *Het is gelegen langs de gewestweg N177 waar er in functie van het naderende kruispunt reeds voorsorteerstroken zijn.*
- *De aanvraag situeert zich met andere woorden op een locatie die de volle aandacht van de verschillende weggebruikers vereist.*
- *Het kruispunt wordt door AWW beschouwd als een gevaarlijk kruispunt en werd door het Agentschap opgenomen in een ontwerpstudie voor de herinrichting en verbetering van verschillende kruispunten in de omgeving.*
- *Het betreft een lichtgevend, volledig vrij programmeerbaar scherm, waarvan studies aantonen dat zij bepaalde kenmerken bezitten die door een verhoogde mentale belasting en een verhoogde visueel-cognitieve afleiding inwerken op het kijk- en rijgedrag van weggebruikers. Hierdoor bestaat er een merkelijk verhoogd risico op ongevallen.*
- *Het betreft een lichtgevend, volledig vrij programmeerbaar scherm, waarvan het niet zeker is welke boodschappen er zullen worden getoond.*
- *Ook de opstellingshoek van het paneel wordt terecht als onveilig beschouwd. Het is immers niet gewenst dat dergelijke publiciteitsmiddelen, net omdat ze inwerken op het kijk- en rijgedrag van weggebruikers, parallel met de rijrichting staan. Een dergelijke opstellingshoek vereist een bijkomende inspanning van de weggebruikers dan bij borden/panelen met een opstellingshoek tussen 60° en 90° ten opzichte van de as van de rijbaan.*

Het gegeven dat er zich in de omgeving van de aanvraag reeds verscheidene publiciteitsinrichtingen bevinden, is geen vrijgeleide om het gevraagde publiciteitspaneel te vergunnen. Op deze locatie is er reeds veel informatie en publiciteit waarneembaar, waardoor het net niet aangewezen is om een bijkomende, omvangrijke reclamepanelen te voorzien.

...

Na de hoorzitting van 17 januari 2017 en het indienen van de aangepaste plannen brengt de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar nogmaals advies uit in een aanvullend verslag van 2 februari 2017. De bijkomende beoordeling luidt als volgt:

“ ...

Op 1 februari 2017 werd door de vergunningsaanvrager een nieuw voorstel bezorgd, waarbij het publiciteitspaneel van 17m² nu haaks op de Boomsesteenweg wordt geplaatst, op een privé grond, met zicht voor voorbijgangers die uit de richting van Antwerpen komen.

Er wordt een situatieschets en plan toegevoegd, ter verduidelijking van deze nieuwe inplanting.

Het publiciteitspaneel blijft identiek aan het oorspronkelijk ontwerp, enkel de inplanting wijzigt.

Het paneel bevindt zich nog steeds in de achtertuinstrook van een particuliere woning (Guido Gezellestraat nr. 17), enkel wordt het nu haaks op de Boomsesteenweg geplaatst.

De aangepaste inplanting wijzigt niets aan onderstaande argumenten, die hebben geleid tot een ongunstig advies in het oorspronkelijk verslag van de PSA d.d. 12 januari 2017:

...

Op 9 februari 2017 verklaart de verwerende partij het beroep gegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning overeenkomstig aangepaste plannen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

9. BEOORDELING

<i>Uit de onderstaande motivering blijkt dat de aanvraag in aanmerking komt voor een vergunning.</i>
--

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de planologische bestemming van het gewestplan.

De aanvraag is gelegen binnen de grenzen van het geldende gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen’, maar ligt niet in een deelgebied waarvoor het RUP stedenbouwkundige voorschriften vastlegt. De bestemmings- en inrichtingsvoorschriften van het gewestplan blijven onverminderd van toepassing.

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert het perceel van de aanvraag zich deels in woongebied en deels in KMO-gebied.

De aanvraag situeert zich volledig in KMO-gebied, waar de volgende bestemmings- en inrichtingsvoorschriften gelden:

De industriegebieden zijn bestemd voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven. Ze omvatten een bufferzone. Voor zover zulks in verband met de veiligheid en de goede werking van het bedrijf noodzakelijk is, kunnen ze mede de huisvesting van het bewakingspersoneel omvatten.

Tevens worden in deze gebieden complementaire dienstverlenende bedrijven ten behoeve van de andere industriële bedrijven toegelaten, namelijk: bankagentschappen, benzinstations, transportbedrijven, collectieve restaurants, opslagplaatsen van goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop. De gebieden voor ambachtelijke bedrijven en de gebieden voor kleine en middelgrote ondernemingen zijn mede bestemd voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalproducten van schadelijke aard.

Een publiciteitspaneel is principieel in overeenstemming met deze voorschriften, zoals ook door het college van burgemeester en schepenen wordt gesteld in de bestreden beslissing

van 10 oktober 2016.

...

Het is niet zinvol om artikels 1 en 2 van het KB van 8 januari 1958 toe te passen op voorliggende aanvraag:

Artikel 1 van de wetgeving inzake de bouwvrije stroken langs autosnelwegen bepaalt dat de vrije strook langs de autosnelweg een breedte van 30m (loodrecht gemeten op de as van de autosnelweg) vanaf de grens van het domein van de autosnelweg beslaat.

Artikel 2 bepaalt dat het verboden is in die vrije stroken te bouwen, te herbouwen of bestaande bouwwerken te verbouwen.

De aanvraag voorziet een constructie in de bouwvrije strook vanaf de grens van het openbaar domein van de autosnelweg en voldoet principieel niet aan de te respecteren afstandsregel.

AWV gaat echter voorbij aan het feit dat tussen het perceel van de aanvraag en de autosnelweg (A12) nog een gewestweg (N177) loopt. De gewestweg heeft ter hoogte van de aanvraag 3 verharde rijbanen en een verhard fietspad/voetpad. Deze verkeersinfrastructuur scheidt het perceel van de aanvraag van de autosnelweg. De aan de gewestweg grenzende percelen worden bovendien afgebakend met een erfafscheiding. Het paneel zal worden opgericht achter een bestaande erfafscheiding. Het is in dit concreet geval dan ook weinig zinvol om te stellen dat het oprichten van het paneel de bouwvrije strook in het gedrang brengt.

Verscheidende recente gebouwen in de omgeving, bijvoorbeeld het pand Boomsesteenweg 5-7 (Tegelbedrijf Torfs), werden dicht opgericht bij de autosnelweg en bevinden zich dus ook deels in de vrije strook.

Het standpunt van het Agentschap Wegen en Verkeer wordt niet bijgetreden.

De aanvraag is verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening.

Bij de beoordeling van het aangevraagde is rekening gehouden met de in de omgeving bestaande toestand. De overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Het aangevraagde werd met inachtneming van al deze aspecten onderzocht. Er wordt dieper ingegaan op de voor de aanvraag noodzakelijke of relevante elementen.

De vergunningsaanvrager merkt terecht op dat er op dit gedeelte van de Boomsesteenweg reeds veel publiciteitsmiddelen (uithangborden en reclame) worden waargenomen:

- zijgevelreclame op de aanpalende woning Guido Gezellestraat 121;
- achtergevelreclame op de aanpalende woning Guido Gezellestraat 121;
- reclamevlaggen in de achtertuin van de aanpalende woning Guido Gezellestraat 121;
- reclamebanner ter hoogte van dakverdieping van de woning op het terrein de aanvraag (Guido Gezellestraat 119);
- zijgevelreclame op de woning op het terrein van de aanvraag (Guido Gezellestraat 119).

- reclamebord tegen de bestaande omheining op terrein van de aanvraag (Guido Gezellestraat 119);
- gevelreclame op de woning Antwerpsesteenweg 2, gelegen op de hoek met de Guido Gezellestraat;
- een publiciteitspaneel op het aanpalende perceel Guido Gezellestraat 119.

Voor het oprichten van het laatstgenoemde publiciteitspaneel (perceel Guido Gezellestraat 119) verleende de deputatie op 3 september 2015 een stedenbouwkundige vergunning. Het betreft eveneens een verlicht publiciteitspaneel (oppervlakte: 8m²) op een voet. Het paneel is voorzien van een dubbelzijdige, intern verlichte en roterende reclame. Het eigenlijke paneel heeft een hoogte van 2,65m en is 3,42m breed. De voet is 2,20m hoog en wordt voorzien in een betonfundering.

Zowel de onmiddellijke als de ruimere omgeving worden met andere woorden gekenmerkt door publiciteitsmiddelen (uithangborden en reclameborden) van allerlei aard, aangebracht tegen de gevels van gebouwen, aangebracht op bestaande omheiningen of opgericht op een voet op de begane grond. Qua verschijningsvorm en materiaalgebruik is het beoogde publiciteitspaneel verzoenbaar met deze reeds bestaande publiciteitsmiddelen.

Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat net het paneel van verzoekster de verkeersveiligheid in het gedrang zou brengen. Ook de reeds bestaande publiciteitsmiddelen liggen binnen het gezichtsveld van de N177 en de A12 en bevinden zich op een gelijkaardige afstand van deze verkeerswegen. Bovendien voorzien de aangepaste plannen een verkeersveilige opstellingshoek. De aangepaste opstellingshoek van ongeveer 90° vereist immers geen bijkomende inspanning van de weggebruikers dan bij borden/panelen die parallel met de rijrichting staan.

Uit bovenstaande beoordeling blijkt dat het beoogde reclamepaneel verzoenbaar is met de specifieke ligging van het terrein van de aanvraag (grenzend aan de N177 en in het zichtveld van de A12). Het ongunstig advies van het Agentschap voor Wegen en Verkeer wordt bijgevolg niet bijgetreden.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing werd betekend met een aangetekend schrijven van 24 februari 2017, ten vroegste ontvangen op 28 februari 2017 en dat de termijn om beroep aan te tekenen een aanvang nam op 1 maart 2017 om te eindigen op 14 april 2017.

De tussenkomende partij werpt op dat de verzoekende partijen niet aantonen wanneer zij de bestreden beslissing hebben ontvangen.

De verzoekende partij repliceert dat haar stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift het begeleidend schrijven is van de deputatie van de provincie Antwerpen, met kopie van de omslag van de

aangetekende zending met vermelding van de barcode van aangetekende zending, waarmee de bestreden beslissing werd betekend aan de verzoekende partij.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij voegt een stuk 2 bij haar verzoekschrift. Het bevat een kopie van het begeleidend schrijven van de verwerende partij bij de betekening van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij en draagt als datum (vrijdag) 24 februari 2017. Het draagt als ontvangststempel 28 februari 2017. De achterzijde van dit stuk is een kopie van een omslag van de provincie Antwerpen en bevat een code van aangetekende zending.

Het stuk van de verzoekende partij bevat derhalve voldoende gegevens om na te gaan wanneer de verzoekende partij de bestreden beslissing heeft ontvangen.

De tussenkomende partij stelt derhalve ten onrechte dat de verzoekende partij niet aantoont wanneer zij de bestreden beslissing heeft ontvangen. Het stuk 2 van de verzoekende partij bevat geen gegevens waaruit blijkt dat het beroep niet tijdig werd ingesteld. De tussenkomende partij toont dit in elk geval niet aan en toont evenmin aan dat het stuk 2 foutieve gegevens bevat.

Zelfs indien de betekening op vrijdag, 24 februari 2017 door de verzoekende partij werd ontvangen op maandag 27 februari 2017, is het beroep ingesteld bij aangetekend schrijven van 11 april 2017 tijdig.

De exceptie wordt verworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Uit het dossier blijkt dat de vordering op dat punt regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – EERSTE MIDDEL

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 4.3.3 en 4.7.16 VCRO, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen, van de artikelen 1, 2, 4 en 5 van het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij de regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, van artikel 1,1° van het koninklijk besluit van 1958 houdende bepaling van toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, van het koninklijk besluit van 1 maart 1960 houdende bepaling van de verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij verklaart op de openbare zitting van 10 juli 2018 dat het eerste middel wordt aangevoerd in hoofddeorde en de overige middelen in ondergeschikte orde.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Krachtens artikel 4.7.16, §1 VCRO en artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies dienen te verlenen, diende de verzoekende partij - het Agentschap Wegen en Verkeer - in voorliggend geval haar advies aldus te verlenen. Artikel 1, 2° van het Besluit van 5 juni 2009 bepaalt:

2° de wegbeheerder voor aanvragen met betrekking tot percelen die gelegen zijn op minder dan 30 meter van het domein van autosnelwegen, hoofdwegen of primaire wegen categorie I volgens het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen of langs gewest- of provinciewegen;

In voorliggend geval is het aangevraagde gelegen op minder dan 30 van het domein van de Boomsesteenweg, de N177, een gewestweg alsook van de autosnelweg A12 wat aldus in deze het advies van de wegbeheerder noodzaakte.

...

Conform artikel 4.3.3. VCRO moest in casu de vergunning aldus zeer duidelijk worden geweigerd in de mate uit het advies van de verzoekende partij is gebleken dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen de beleidsvelden waarvoor de verzoekende partij – het Agentschap Wegen en Verkeer - bevoegd is.

De vergunningsaanvraag schendt aldus een direct werkende norm zodat de vergunning geweigerd moest worden overeenkomstig artikel 4.3.3. VCRO. Het ongunstig advies van de verzoekende partij is in die zin immers bindend. Immers moet worden opgemerkt dat, indien uit een verplicht ingewonnen advies blijkt dat het aangevraagde strijdig is met een direct werkende norm binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, aan de verwerende partij als vergunningverlenende overheid geen beoordelingsbevoegdheid meer toekomt om zelf de strijdigheid met de direct werkende norm uit het advies te toetsten.

...

In casu wordt in het aangevraagde de direct werkende norm uit het Koninklijk Besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, manifest geschonden.

Artikel 1 van het KB van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken stelt dat het verboden is enige vorm van publiciteit aan te brengen die herkenbaar is vanaf toeristische verkeerswegen.

Artikel 1, 1° van het KB van 8 januari 1958 houdende bepalingen van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken bepaalt dat autosnelwegen dergelijke toeristische verkeerswegen uitmaken. Overeenkomstig het koninklijk Besluit van 19 december 1978 wordt de A12, en specifiek het wegvak Meise-Willebroek-Boom-Wilrijk ingedeeld bij de categorie van de autosnelwegen. De aangevraagde reclame-inrichting is zonder meer herkenbaar en goed zichtbaar van op de betreffende autosnelweg A12 en aldus verboden overeenkomstig het KB van 14 december 1959.

Er zou slechts onder zeer strikte voorwaarden toch een reclame-inrichting kunnen worden vergund langsheen deze wegen (artikel 2 KB 14 december 1959). Het LED-scherm dat het voorwerp van de aanvraag uitmaakt voldoet echter geenszins aan deze voorwaarden.

Het is verder zo dat enkel uithangborden van het verbod uitgesloten worden. Een uithangbord duidt enkel aan welk bedrijf, dienst, activiteit in het betreffende gebouw is terug te vinden. Doch de weergegeven boodschap is niet de enige bepalende factor. Zelfs wanneer de boodschap enkel de bedrijfsnaam is, kan het bord toch als reclame beschouwd worden wanneer de grootte van het bord bepaalde afmetingen overschrijdt (verslag aan de

Koning bij het KB van 14 december 1959, BS 4 januari 1960). Gezien de enorme grootte, maar liefst 17m², van het LED-scherm kan dit in casu dus sowieso niet als uithangbord beschouwd worden. Daarenboven specificeert de aanvraag geenszins welke boodschappen weergegeven zullen worden, zodat het verlenen van een vergunning neerkomt op een carte-blanche.

Deze normen volstaan op zichzelf om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, zodat de ingeroepen bepalingen van het KB van 14 december 1959 te beschouwen zijn als 'direct werkende norm' in de zin van artikel 4.3.3 VCRO.

Om bovenvermelde reden alleen al is de aanvraag manifest in strijd met de geldende reclamewetgeving.

Verder voor wat betreft de gewestweg N177, Boomsesteenweg, dient te worden vastgesteld dat deze een beschermde, niet-toeristische, verkeersweg uitmaakt overeenkomstig het Koninklijk Besluit van 1 maart 1960 houdende aanwijzing van de wegen die vallen onder de tweede paragraaf van het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken(en latere wijzigingen).

De tweede paragraaf van het KB van 14 december 1959 bevat de 'regelen toepasselijk in sommige bossen, langs waterlopen en langs sommige verkeerswegen'.

Vooreerst dient voor wat betreft de gewestweg N177 te worden teruggegrepen naar artikel 4, c) van het KB van 14 december 1959 dat luidt als volgt:

"De bepalingen van deze paragraaf gelden voor de aanplakbrieven of andere visuele reclames of publiciteitsmiddelen:

(...)

c) aangebracht op of aan weerszijden van sommige door de Koning bepaalde verkeerswegen, en herkenbaar vanaf die wegen. Deze bepalingen gelden echter niet voor de aanplakbrieven en andere visuele reclames of publiciteitsmiddelen, aangebracht in de zijstraten van die verkeerswegen, met uitzondering van die op de kunstwerken.

(...)"

In bijlage I van het Koninklijk Besluit van 1 maart 1960 houdende bepaling van de verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, worden de verkeerswegen bepaald, bedoeld in voormeld artikel 4, c). Ter hoogte van het aanvraagperceel maakt de gewestweg N177 – Boomsesteenweg een verkeersweg in de zin van artikel 4, c) van het KB van 14 december 1959 uit.

Artikel 5 van het koninklijk besluit van 14 december 1959 "waarbij de regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken", bepaalt dan vervolgens:

"Op de hierboven bepaalde plaatsen mogen de aanplakbrieven en andere visuele reclames of publiciteitsmiddelen slechts worden aangebracht op de zijgevels van de gebouwen of op de voorgevel van de gebouwen die voor handels- of nijverheidsdoeleinden worden gebruikt.

1° Ze mogen worden aangebracht op zijgevels van gebouwen, met uitsluiting van loodsen, schuilplaatsen voor dieren en andere dergelijke gebouwen, voor zover die zijgevels geen lijstgoot, dakoverstek of dekplaat hebben, en niet, zoals de voorgevel, in gevelsteen zijn opgetrokken, of bepleisterd zijn, of gevelfd, en op voorwaarde :

a) dat ze in het vlak van de zijgevel worden geplaatst;

b) dat niet meer dan één per zijgevel wordt aangebracht;

- c) dat ze kunnen worden ingeschreven in een rechthoek waarvan de oppervlakte, de lijst niet medegerekend, twintig vierkante meter niet overschrijdt;
 - d) dat ze geen enkel van de in de zijgevel gemaakte lichtopeningen noch geheel noch gedeeltelijk bedekken en dat het aanplakbord niet is uitgesneden om te voorkomen dat een lichtopening of een deur wordt bedekt;
 - e) dat een ruimte van ten minste vijftig centimeter breedte overblijft tussen de randen of de omlijsting ervan, en de grenzen van de vensters, van de deuren en van het vlak van de gevel waarop ze worden aangebracht, en dat de hoeken van het aanplakbord niet zijn afgesneden;
 - f) dat de aanplakbrieven geen gebruik maken van fosforescerende of andere procédés of produkten, die de natuurlijke intensiteit van de kleuren door lichtweerkaatsing versterken;
 - g) dat alle sporen van vroeger aangebrachte aanplakbrieven totaal verdwenen zijn.
- 2° Op de voorgevel van de gebouwen die voor handels- of nijverheidsdoeleinden worden gebruikt, of op hun markiezen en terrasoverkappingen mogen ze slechts worden aangebracht zo ze uitsluitend betrekking hebben op een in die gebouwen uitgeoefend bedrijf en op voorwaarde :
- a) dat ze worden aangebracht evenwijdig met het vlak van de gevel waartegen ze steunen, of in het vlak van de gevel, en niet buiten de gevel uitsteken;
 - b) dat ze geen enkele van de in de gevel gemaakte lichtopeningen noch geheel of gedeeltelijk bedekken;
 - c) dat ze aangebracht worden op het benedengedeelte van de gevel, begrepen tussen de begane grond en het peil van de vensterdorpels der eerste verdieping;
 - d) dat ze kunnen worden ingeschreven in een rechthoek met een oppervlakte van ten hoogste drie vierkante meter, met dien verstande dat, wanneer de reclamevermeldingen en het uithangbord tot één geheel zijn verenigd, de totale oppervlakte niet meer dan drie vierkante meter mag bedragen;
 - e) dat de rechthoeken waarin ze ingeschreven kunnen worden, samen geen grotere oppervlakte hebben dan een zesde van de totale geveloppervlakte;
 - f) dat de aanplakbrieven geen gebruik maken van fosforescerende of andere procédés of produkten die de natuurlijke intensiteit van de kleuren door lichtweerkaatsing versterken;
 - g) dat alle sporen van vroeger aangebrachte aanplakbrieven totaal zijn verdwenen.
- In afwijking van de letters a en c :
- 1° mogen de geheel opengewerkte lichtreclames die uitsluitend bestaan uit glazen buizen bevestigd op een metalen raamwerk, haaks op het vlak van de gevel worden aangebracht tot de onderrand van het dak;
 - 2° mogen de visuele reclames of publiciteitsmiddelen haaks op de gevel worden aangebracht wanneer de oppervlakte ervan niet meer dan vijfendertig vierkante decimeter bedraagt."

Bijgevolg bepalen de artikelen 4 en 5 van het KB van 14 december 1959 dat ook hier visuele publiciteitsmiddelen herkenbaar vanaf deze weg slechts mogen worden aangebracht op de gevels van gebouwen die voor handelsnijverheid gebruikt worden. Er moet echter worden vastgesteld dat ook dit hier niet het geval is. En aldus diende ook om deze reden de vergunning te worden geweigerd.

Noch langsheen de autosnelweg A12, noch langsheen de gewestweg N177-Boomsesteenweg mocht in voorliggend geval een reclame-inrichting worden aangebracht. Het aangevraagde is dus om meerdere redenen manifest in strijd met de bepalingen uit het KB van 14 december 1959.

...

De aandacht van de verwerende partij werd op de direct werkende normen uit de reclamewetgeving gevestigd in zowel het ongunstig advies van de verzoekende partij, als in de weigeringsbeslissing in eerste administratieve aanleg door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar alsook in het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

Er moet echter vastgesteld worden dat de verwerende partij in de bestreden vergunningsbeslissing volledig voorbijgaat aan de toepasselijke bepalingen van het koninklijk besluit van 14 december 1959.

Zelfs wanneer de planaanpassingen in acht worden genomen kan het aangevraagde nog steeds niet worden vergund in het licht van de bepalingen uit het KB van 14 december 1959. Immers daar waar het publiciteitspaneel in eerste instantie op parallelle wijze werd ingepland en na planaanpassing haaks op de rijbaan, blijft de weergave op het paneel zichtbaar vanaf de rijbaan. Er zou zelfs kunnen worden gesteld dat door het publiciteitspaneel haaks op de rijbaan te plaatsen de zichtbaarheid van op de rijbaan nog toeneemt en daarmee ook het risico op afleiding van het verkeer toeneemt. De Deputatie gaat aan het toegenomen, minstens het gewijzigde gevaar geheel voorbij.

De verwerende partij legt het bindende advies van de verzoekende partij waarin het aangevraagde strijdig wordt bevonden met de direct werkende normen uit het KB van 14 december 1959 zonder meer naast zich neer. Er wordt een vergunning afgeleverd zonder zelfs maar de minste voorwaarden aan deze vergunning te verbinden teneinde de naleving van de sectorale wetgeving te waarborgen. Dit ondanks de weigeringsbeslissing door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar en het ongunstig advies van de PSA. Aan de verwerende partij als vergunningverlenende overheid kwam nochtans geen beoordelingsbevoegdheid meer toe om zelf de strijdigheid met de direct werkende norm uit het advies te toetsten.

Het staat dan ook vast dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen in strijd met voormelde regelgeving alsook met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.
...

De tussenkomenende partij repliceert:

“...
Vooreerst dient te worden benadrukt dat voormeld KB van 14 december 1959 aangaande de regelen met betrekking tot het aanplakken en het maken van reclame, niet meer actueel is, daar de gehanteerde onderverdeling is voorbijgestreefd.

De context waarbinnen dit KB tot stand kwam, bestaat op vandaag zelfs niet meer. Wegen die in 1959 werden beschouwd als ‘toeristisch’ of ‘beschermd niet – toeristisch’ kunnen door de evolutie ervan op de dag van vandaag niet meer als dusdanig worden gekwalificeerd.

Bovendien kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat er ter hoogte van de Boomsesteenweg in het bijzonder ter hoogte van het aangevraagde, sprake zou zijn van een te beschermen landschap.

6.

Door de onjuiste toepassing van voornoemd KB wordt het voor ondernemingen als beroepsindieners quasi onmogelijk om in samenwerking met andere ondernemers op ruimtelijk verantwoorde plaatsen op legale wijze publiciteitspanelen op te richten.

Tegelijk moet worden vastgesteld dat op verschillende plaatsen op diverse gewestwegen; die eveneens onder voormeld KB vallen, wel publiciteitspanelen te vinden zijn, waarvan talloze panelen, (waaronder ook panelen van beroepsindieners) beschikken over een vergunning.

De stelling als zou het aangevraagde geenszins (nog) zijn gelokaliseerd langs een ‘toeristische’ of langs een ‘niet – toeristische beschermde weg’, wordt bovendien

bevestigd door de vergunningen die in het verleden wel werden afgeleverd op andere percelen, doch ter hoogte van diezelfde Boomsesteenweg (resp. A12).

7.

Door de zeer strikte en vaak onjuiste toepassing van het KB wordt een wildgroei aan illegale constructies gestimuleerd waar beroepsindieners als uiterst professionele en zichzelf respecterend ondernemer amper tegen kan opboksen.

Nergens wordt bepaald dat publiciteitspanelen langsheen de gewestwegen ten allen tijde verboden moeten worden. Doch komt de zeer strenge (en tevens onjuiste) toepassing van voornoemd KB hier wel op neer. Steeds vindt het AWV wel een reden om te stellen waarom de oprichting van een publiciteitspaneel langsheen een gewestweg onverantwoord of ongewenst zou zijn.

In tegenstelling tot wat bepaalde administratieve organen of adviserende instanties menen, is er nochtans wel degelijk een noodzaak aan publiciteit met het oog op ondersteuning aan de economische sector. Er kan niet worden ontkend dat een handelslint zoals de Boomsesteenweg hiervoor ruimtelijk niet de geschikte locatie zou zijn.

8.

Verwerende partij heeft in haar deputatiebesluit overigens wel degelijk op afdoende wijze gemotiveerd waarom zij meent dat het aangevraagde in casu wel voor vergunning in aanmerking komt:

“ ... ”

De verzoekende partij dupliceert:

“ ... ”

Het hoeft geen betoog dat voormelde kritieken van de tussenkomende partij een zuivere opportuniteitsbeoordeling uitmaken van de nochtans op dit ogenblik dwingend toepasselijke regelgeving. Ook de tussenkomende partij gaat aldus net als de verwerende partij eraan voorbij dat het hen geen geenszins toekomt om **de toepassing van de direct werkende norm te gaan toetsen noch de aanvraag zelf te toetsen aan de bepalingen van het KB van 14 december 1959 als direct werkende norm** gezien daardoor manifest afbreuk wordt gedaan aan **de bindende kracht** ervan. Zeker wordt door tussenkomende partij ook niet aangetoond dat de direct werkende norm niet meer van toepassing zou zijn, noch dat niet zou voldaan zijn aan de definities / vereisten zoals opgenomen in het betreffende KB. Ook een gebeurlijk veranderende tijdsgeest neemt niet weg dat direct werkende normen hun bindende kracht nog steeds blijven behouden, zolang ze in werking zijn en toepassing moeten kennen.

Ook de bewering van tussenkomende partij als zou er niet meer van toeristische wegen sensu strictu kunnen gesproken worden vraagt om afbreuk te willen doen aan de bindende kracht van de direct werkende norm, hetgeen geenszins aan de verwerende partij toekwam.

Het betreffende KB van 14 december 1959 werd niet opgeheven en is aldus nog steeds van kracht op heden, het tegendeel wordt hoegenaamd niet aangetoond. In het advies van de verzoekende partij werd aldus op correcte wijze daarvan toepassing gemaakt en kon op volkomen wettige wijzen worden besloten dat het aangevraagde ermee in strijd was. Met de bestreden beslissing werd aan de bindende kracht van dit KB manifest afbreuk gedaan. De bestreden beslissing is duidelijk onwettig.

Voorts wordt door de tussenkomen­de partij ook nog de kritiek gelanceerd dat de toepassing van het KB van 14 december 1959 in casu als gevolg zou hebben dat het voor onder­nemingen als tussenkomen­de partij quasi onmogelijk zou worden om in samen­werking met andere onder­nemers op ruimtelijk verantwoorde plaatsen op legale wijze publiciteitspanelen op te richten. Ook deze kritiek tracht afbreuk te doen aan het bindende karakter van de direct werkende norm en kan op geen enkele wijze de onwettigheid van de bestreden beslissing verantwoorden. De tussenkomen­de partij laat verder ook geheel na om aan te tonen op welke manier het plaatsen van een publiciteitspaneel op legale wijze onmogelijk zou worden gemaakt. Deze stelling overtuigt zodoende niet. Daarenboven wordt het plaatsen van publiciteit geheel niet onmogelijk gemaakt door het betreffende KB doch worden er uitsluitend voorwaarden op dwingende wijze vastgelegd waaraan het plaatsen van deze publiciteit langs­heen de openbare we­genis moet voldoen teneinde de verkeers­veiligheid op deze openbare we­genis niet in het gedrang te brengen.

Ook het argument van de tussenkomen­de partij dat er elders langs de gewestwe­gen wel publiciteitspanelen te vinden zijn, waarvan ‘tal­loze panelen (waaronder ook panelen van beroeps­indiener) zouden beschikken over een vergunning’, is in hetzelfde bedje ziek. Dat des­gevallend effectief andere publiciteitspanelen langs­heen de gewestwe­gen zouden terug te vinden zijn, doet trouwens geen afbreuk aan het bindend karakter van de direct werkende norm. Ook doet het feitelijk aanwezig zijn van eventuele andere publiciteitspanelen geen uitspraak over de wettigheid van hun vergunningstoestand. Zeker brengt de tussenkomen­de partij ook geen enkel bewijs voor waaruit zou blijken dat wel vergunningen zouden zijn afgeleverd waarbij verzoeken­de partij geen negatief advies zou hebben gegeven. Daarnaast zal dan zelfs nog noodzakelijk moeten worden gekeken naar de concrete omstandigheden dewelke zelfs in geval van vergunning zich hebben voorgedaan. Ook met deze ongenueanceerde en niet geconcretiseerde stelling van de tussenkomen­de partij kan aldus geen rekening worden gehouden.

De regelgeving, dewelke klaarblijkelijk als streng wordt ervaren door de tussenkomen­de partij, is zeer duidelijk ingegeven vanuit een afweging tussen het maken van commerciële reclame en de bezorgdheid voor de algemene verkeers­veiligheid langs­heen veelvuldig ge­bruikte we­genis tegen relatief hoge snelheid. Een voorzichtige afweging tussen het commerciële belang van de onder­nemingen en de verkeers­veiligheid in het algemeen belang behoort tot de beleids­velden van de verzoeken­de partij. Het KB van 14 december 1959 vormt hiervoor het regel­gevend kader.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoeken­de partij stelt in essentie dat het aangevraagde diende te worden geweigerd op grond van artikel 4.3.3 VCRO omdat uit het advies van het agentschap We­gen en Verkeer blijkt dat het strijdig is met bepalingen uit het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aan­plakken en reclame maken.

2.

Het aangevraagde betreft het oprichten van een reclame­paneel van 17 m².

Het wordt niet betwist dat er voor het aangevraagde, op grond van het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen, verplicht advies moest gevraagd worden aan het agentschap Wegen en Verkeer.

Artikel 4.7.16, §1 VCRO bepaalt dat deze adviezen de gevolgen hebben als omschreven in artikel 4.3.3.VCRO en artikel 4.3.4. VCRO.

Artikel 4.3.3. VCRO luidt als volgt:

“Indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, wordt de vergunning geweigerd of worden in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving.

Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder « direct werkende normen » verstaan : supranationale, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.”

Uit deze bepaling volgt “dat een vergunning principieel wordt geweigerd als uit de ingewonnen adviezen blijkt of uit het aanvraagdossier blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere sectoren dan de ruimtelijke ordening” en dat “een principiële weigering (...) in gemotiveerde gevallen echter (kan) worden vermeden indien in de vergunning voorwaarden kunnen worden genomen die strekken tot adequate afstemming van het aangevraagde op de sectorale vereisten.” (Memorie van toelichting, Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 129)

3.

Het agentschap Wegen en Verkeer heeft in zijn advies van 16 augustus 2016 het aangevraagde ongunstig geadviseerd onder meer omwille van een schending van het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, waardoor er voor het aangevraagde een verbod geldt langs de Boomsesteenweg en langs de autosnelweg A12. Tevens wordt een schending vastgesteld van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen omdat er een constructie wordt voorzien in de bouwvrije strook van 30 meter vanaf de grens van het domein van de autosnelweg.

Het ongunstig advies steunt derhalve onder meer op een schending van direct werkende normen en moet derhalve als bindend beschouwd worden in de mate dat het de strijdigheid vaststelt met de relevante bepalingen van het KB van 14 december 1959 en het KB van 4 juni 1958.

4.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het ongunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer en de daarin vastgestelde strijdigheid met de koninklijke besluiten van 14 december 1959 en 4 juni 1958, maar verleent toch, en onvoorwaardelijk, een stedenbouwkundige vergunning voor het aangevraagde stellende dat het “niet zinvol (is) om artikels 1 en 2 van het KB van 8 januari 1958 toe te passen op de voorliggende aanvraag”. Over de in het advies vastgestelde strijdigheid van het aangevraagde met het voormeld koninklijk besluit van 14 december 1959 wordt zelfs niets overwogen.

Het voorgaande kan enkel tot de vaststelling leiden dat de verwerende partij ten onrechte voorbij gaat aan het ongunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer en de gevolgen van dit advies zoals hiervoor besproken.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van JC Decaux Billboard Belgium Billboard Belgium is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 9 februari 2017, waarbij aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het plaatsen van een verlicht (Led-verlichting) publiciteitspaneel van 17 m² (type Blacklight) op voet op een perceel gelegen te 2603 Aartselaar, Guido Gezellestraat 117 en met als kadastrale omschrijving Afdeling 1, sectie B, nr. 406S4.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de tussenkomende partij en dit binnen een termijn van 4 maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 28 augustus 2018 door de vierde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Chana GIELEN

Nathalie DE CLERCQ